

Dr. Mujzer Péter

A 2. páncélos hadosztály hadműveletei Galíciában, 1944-ben **II. rész**

Aprilis 18-án hajnalban, a 2. felderítő zászlóalj és a 3. utászszázad erői heves ellenséges tűzben indítottak támadást a Nadwornától nyugatra lévő hídnál, és nagyjából 10:00 óra körül sikerült a rombolt hídon átjutni és elfoglalni Nadworna nyugati bejáratát.

A 2. páncélos hadosztály csapatainak sikerült április 18-án elfoglalni Nadwornát és Delatynt. A hadosztálynak április 19-én 17 db 41M nehéz, 31 db 40M közepes Turán harckocsija és néhány 38M Toldi könnyű harckocsija maradt bevezethető állapotban.

Április 19-én a Bercsényi-csoport a Nadwornától északra lévő hídon kelt át, és elfoglalta a gyengén védett Tarnovicze-Lesnát. Április 19-én a hadműveleti területre beérkezett a német 503. nehéz páncélos osztály 7 db Pz.VI.E Tigris harckocsival is, úgy számoltak, hogy április 21-ével lesz az alakulat bevezethető.

Április 21-én a Bercsényi-csoport Majdan Srednyn és Glinkán keresztül tört előre, majd a Swety Jozefből északra fekvő úton Slobodka Lesna közelébe nyomult előre. A 3/1. harckocsizászlóalj 3. közepes harckocsiszázada Mátyássy Miklós százados vezetésével támadást indított Slobodka Lesna irányába, a támadó magyar harckocsiszázadot két beásott T-34-es tartóztatta fel. A szovjet harckocsik kilőt-

13. ábra. Magyar páncélos katona 43M füstszürke kétrészes páncélos egyenruhában

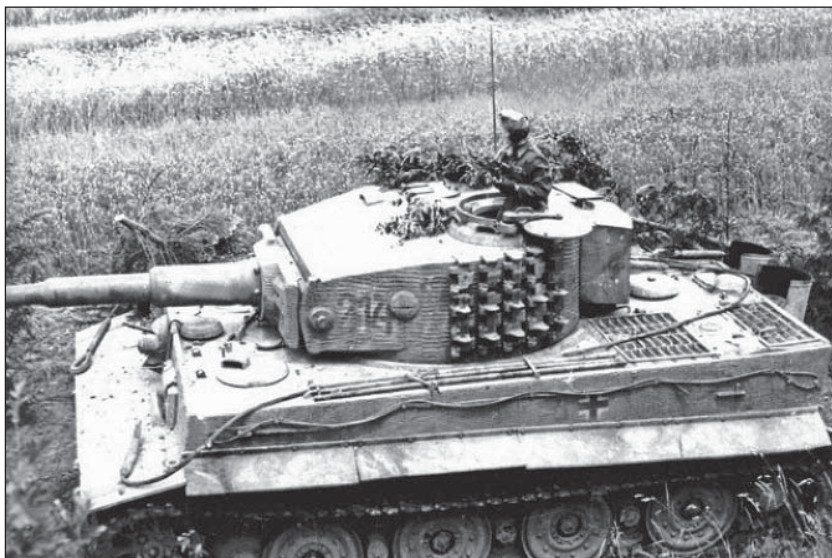
14. ábra. Az I. rohamtüzérszázad támadásra készülő Zrínyi II. rohamtarackjai és a támogatásukra kirendelt gyalogság

tek 6 db 40M Turán közepes harckocsit. A harc kimenetelét Kemény György hadnagy nehéz Turánja döntötte el, aki megkerülte a közepes Turánokkal tűzharcot vívó T-34-es harckocsikat, és az egyiket sikerült közelről kilőni. A harcokban a német páncélvadászok további három T-34-es és egy T-60-as harckocsit semmisítettek meg, és két Marder páncélvadászt vesztek.

Az egyik, a Slobodka Lesna-i harcokban kilőtt 40M Turán harckocsi parancsnoka Mérey Zsolt hadnagy volt. A támadó harckocsijuk tornyát az egyik T-34-es páncéltörő lövedéke átütötte, de szerencsére a gránát nem robbant fel, hanem csak átszaladt a harckocsin, megölve a töltőkezelőt. A fiatal páncélos hadnagy ahelyett, hogy a harckocsi elhagyására adott volna parancsot, a halott töltőkezelő helyére állt és folytatta a tüzelést. A 40M Turán közepes harckocsi 40 mm-es páncélgránátjai teljesen hatástalanok voltak a szovjet T-34-es harckocsi páncélzata ellen. Mérey hadnagy harckocsija további két találatot kapott, és a kezelőszeméllyel együtt felrobbant.

Április 23-án a Bercsényi-csoport helyzete kritikussá vált. A Pohary-hídig előretörő Mátyássy Miklós százados által vezetett 3. közepes harckocsiszázadról a szovjet tüzéség leválasztotta a kísérő gyalogságot, számos harckocsijukat kilőtték, és ezért kénytelenek voltak visszavonulni nyugat felé. Ezzel párhuzamosan április 24-én, Slobodka Lesna felől a Swiety Jozefre vezető úton, egy zászlóalj erejű, 20 harckocsival támogatott szovjet kötelék támadta meg a Bercsényi-csoportot. A támadás súlya alatt a Bercsényi-csoport nyugat felé vonult vissza, a csapatok páncélba estek, és rendezetlenül özönlöttek vissza.

Bercsényi ezredes egy tüzelőállásban lévő magyar 10,5 cm-es tarackos üteg felett átvette a parancsnokságot, és közvetlen irányzással tüzet vezetett az előrenyomuló szovjet Sherman harckocsikra. A tűzrajtaütés váratlanul érte a szovjet harckocsizókat. Az előrenyomuló páncélos oszlop

15. ábra. Tracszai Ervin főhadnagy Pz.VI.E Tigris harckocsija

elejére és a végére mérték az első tűzcsapást a magyar tüzekek, a támadó harckocsik közül 16 járművet lőtték ki.

A magyar gyártmányú 40M és 41M Turán közepes és nehéz harckocsik bevetését komoly várakozások előzték meg. A magyar harckocsik kezelőszemélyzete és az alegységparancsnokok nagy önbizalommal indultak bevetésre.

A valóság ugyanakkor rácsáfolta a vérmes reményekre, ami a T-34-es harckocsi harcászati-technikai jellemzőinek az ismeretében nem lehetett nagy meglepetés a magyar hadvezetés számára. A magyar páncéloscsapatok már a Don körzetében vívott hadműveletek során harcba kerültek a szovjet T-34-es harckocsikkal.

A szovjet T-34-es már 1500-2000 méterről ki tudta lőni a Turán harckocsikat. Ezzel szemben a 41M nehéz Turánnak 600 méterre, míg a 40M közepes Turánnak 400 méterre kellett megközelítenie az ellenfelét, hogy megsemmisíthesse. A Turán harckocsik páncélvédeltség tekintetében is messze elmaradtak az 1944-ben elvárható mértéktől. A Turánok páncélzata egyrészt nem volt elég vastag, másrészt a magyar hadiipar nem tudott megfelelő minőségű páncélzatot gyártani. A Turánok páncélzata nem volt elég rugalmas, törékeny volt, találat esetén darabokra tört és a magas foszfortartalma miatt jól égett. Sokszor a szovjet páncéltörő gránátok robbanás nélkül ütötték át a Turánok páncélzatát, a találat nyomán a páncéllemez törött részei és szegecsei súlyos sérüléseket okoztak a kezelőknek.

A páncélvédeltséget, a fronton kezdetben pót lánctagok felszerelésével igyekeztek növelni. Német példa nyomán 1944 nyarától a harckocsikat és a rohamlővegeket gyári köténnyel látták el. A perforált magyar köténnyel könnyebb volt és jobb ballisztikai tulajdonsággal rendelkezett, mint a hasonló német, a páncéltörő lövedékek könnyen gellert kaptak a perforált páncéllemezekeken.

A 2. páncélosadosztály által adott értékelés szerint: „... mindenek előtt meg kell állapítani, hogy a mai páncélelhárítás és hk-k mellett a mi Turán hk-jaink nemcsak korszerűtlenek, hanem elavultak. Ilyen pc. vastagság, ilyen pc. minőség és ilyen pc. átütőképesség mellett a Turán hk-val önállóan támadni nagy tömegben bűn. A Turán hk. bőséges pc. elhárító fegyver kíséretében kizárólag kísérő feladatokra alkalmas, nagyon óvatos vezetés mellett.”

A hadműveletek második felében Kolomea városának elfoglalása volt a cél. Az időjárás és a terep nem kedvezett a támadó magyar csapatoknak. A tavaszi olvadás járhatat-

lan sártengerré változtatta az utakat, a kisebb patakok, folyók is megáradtak, nehezítve a láncfalpas és kerek járművek mozgását, átkelését. A védekező szovjet erők jól kihasználták a terep és az időjárás adottságait, lassították, majd 1944. május 3-án megállították a magyar erők előrenyomulását a Slobodka Lesna – Pocharnyuk vonalon.

A 2. páncélosadosztály a hadműveletek megindulása óta a következő veszteségeket szenvedte el: 24 magyar harcjárművet kilőtték (9 db 41M, 8 db 40M Turán harckocsit, 4 db 40M Nimród páncélgéppályút és 2 db 39M Csaba páncélgépkocsit), további 88 páncélos műszaki meghibásodás miatt esett ki a hadrendből, de csak 6 jármű nem volt javítható. A szovjet csapatok 7 db magyar páncélost zsákmányoltak.

Összesen 35 harcjármű veszett el vagy semmisült meg, 75 páncélost hazaküldtek gyári javításra.

Ezalatt a 2. páncélosadosztály, és az annak alárendelt német páncélosok 48 db szovjet páncélost lőtték ki. A 3. harckocsiezred összesen 27 ellenséges harckocsit semmisített meg.

Az anyagi veszteségek között szerepelt 52 db motorke-rekcpár, 17 db személygépkocsi, 48 db tehergépkocsi, 3 db egyéb jármű. Megsemmisült továbbá 5 db aknavető, 10 db géppuska, 35 db golyószóró, 10 db nehézpuska, 5 db 40 mm-es páncéltörő ágyú és 2 db 10,5 cm tarack is.

A 2. páncélosadosztály személyi veszteségei 1944. április 17. és május 13. között 184 hősi halott, 1153 sebesült és 112 eltűnt volt. A 3. gépkocsizó lövészezred 1060 főt, a 3. harckocsiezred 384 főt veszített.

A gépkocsizó lövészsquadok állománya 40-60 főre olvadt.

1944. május 12-én a 2. páncélosadosztály alakulatait kivonták a harcokból, és az egység az 1. magyar hadsereg tartalékába került.

Walter Model tábornagy, a német Észak-Ukrajna Hadse-regcsoport parancsnoka elégedett volt a magyar páncélosok teljesítményével és hozzájárult ahhoz, hogy a magyar páncélosok harcjármű-vesztéseit német anyag átadásával pótolják.

16. ábra. 40/43M Zrínyi rohamtarack. A köténylemezzel páncélzatot lánctagokkal is megerősítették

17. ábra. Pz.VI.E Tigris harckocsi, 301 torony számmal

A 3. harckocsiezred 1944 májusában, részlegesen átfegyverzésre került. A magyar páncélosok 12 db Pz.IV.H, 10 db Pz.VI.E Tigris harckocsit és 10 db StuG III-as rohamlöveget és 10 darab Pz III. M harckocsit kaptak. A harckocsiezred 3/I. zászlóaljába kerültek a német harcjárművek, a 3/II. zászlóalj pedig a megmaradt magyar harckocsikkal harcolt tovább.

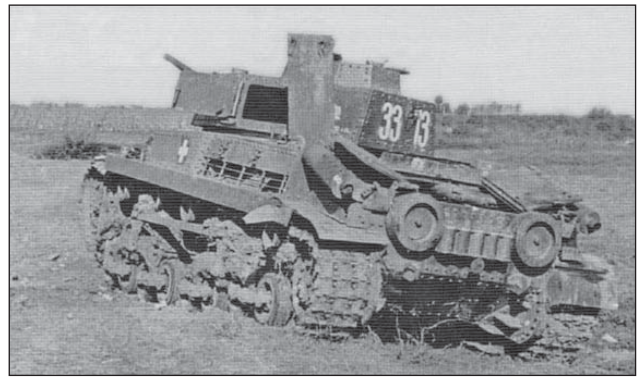
A Pz.VI.E Tigris nehéz harckocsik a német Pz. Abt. 503 állományából kerültek átadásra, a kiképző keretet a 503/3. század biztosította. Az átképző tanfolyamra 1944 május-júniusában Nadwornán került sor.

Az átszervezett és átfegyverzett 3/I. harckocsizászlóaljnak 4 harckocsiszázada volt, az 1. század állományában 11 db Pz.IV.H harckocsival; a 2. és 3. századoknak 6-6 Pz.VI.E Tigris nehéz harckocsija volt; a 4. század 9 db StuG III. rohamlöveggel rendelkezett. A zászlóalj legeredményesebb két századparancsnoka, Vedress János százados és Tarczai Ervin főhadnagy vette át a Tigris századok irányítását. A Pz.VI.E harckocsik létszáma további 3 db-bal nőtt, így lett a századoknál 6-6 jármű, egy pedig az átképző csoportnál maradt.

Eszes Mátyás páncéloshadnagy vezetésével került létrehozásra egy átképző csoport egy-egy Pz.IV.H, Pz.VI.E és StuG III-as harcjárművel annak reményében, hogy további német páncélostechnika kerül átadásra, de további német harcjármű már nem került a hadosztályhoz Galíciában.

A magyar kezelőszemélyzet átképzésének a végén a harckocsizók éleslövészetet hajtottak végre az első vonalban. A Tigris harckocsikkal felszerelt nehézharckocsi-századokat a 24. magyar gyaloghadosztálynak rendelték alá.

18. ábra. Pz.VI.E Tigris harckocsi műszaki mentésre vár

19. ábra. A 3/III. harckocsizászlóalj kilőtt 40M Turán közepes harckocsija, jól látható a négyjegyű toronyszám

A Pz.VI.E harckocsiszakaszokat az első vonalban lévő gyalogzászlóaljak tüzérségi megerősítésére küldték ki.

A tüzérségi megfigyelők által beazonosított szovjet célpontok (ellenséges harcjárművek, támpontok) koordinátáit megkapták a magyar páncélosok. Délutánonként, amikor a szovjet csapatokat elvakította a napsütés, a Tigris nehéz harckocsik váratlanul előretörték a senki földjére, és rövid megállásból néhány célzott lövést adtak le a felderített célpontokra, majd gyorsan visszavonultak a saját vonalak mögé. Ezzel a módszerrel 3 db T-34-es harckocsit és számos páncéltörő ágyút lőttek ki.

A hadosztály vezetésében személyi változások történtek, július 1-én Osztovcics Ferenc ezredestől Zsedényi Zoltán vezérőrnagy vette át a hadosztály vezetését. Új parancsnokot kapott a 3. gépkocsizó lövészezred is, itt Sándor István ezredest Keményfy Zoltán ezredes váltotta július 15-én.

1944 júliusában a Vörös Hadsereg támadást indított a magyar vonalak ellen. A 2. páncélosadosztály alakulatait július 23-án helyezték készülségbe. A támadó szovjet erők Ottynánál áttörték a magyar védelmet, és a 3/I. harckocsizászlóalj, német harckocsijaival sem volt képes megállítani a túlerőben lévő támadókat. Az 1. magyar hadsereg alakulatainak elrendelték a visszavonulást, az utóvéd szerepét a Pz.VI.E nehéz harckocsikra osztották. A főlényes páncélvédettségű és fegyverzetű Tigris harckocsik a keskeny és kanyargós hegyi utakon leküzdhetetlen akadály jelentettek a támadó szovjet erőknek.

Két magyar Tigris nehéz harckocsi, fél óra alatt 14 ellenséges harcjárművet lőtt ki Saturinnál, veszteség nélkül. A Tigris nehéz harckocsik veszteségeit nem az ellenséges behatás, hanem a pótalkatrészek, üzemanyag és műszaki mentő képesség hiánya okozta. Július 24. és 29. között a 3/I. harckocsizászlóalj az előbbi okok miatt 7 db Pz.VI.E harckocsit veszített és csak három Tigris jutott épségben vissza Magyarországra.

A 3/III. harckocsizászlóalj 1944 júliusában érkezett ki a frontra Magyarországról, miután sikerült más alakulatoktól összeszedett harcjárművekkel felfegyverezni. Az 3/III. harckocsizászlóalj július 22-én esett át a tűzkeresztiségen.

1944. július 24-én Milanowie körzetében harcolt a zászlóalj. Július 26-án, a Dzwiniacz elleni támadás során a 3/III. zászlóalj parancsnoka, Spiller Oszkár őrnagy megsebesült, Láng Tibor főhadnagy, a zászlóalj segédtisztje átvette a támadás irányítását. A jobb összeköttetés érdekében Láng főhadnagy elhagyta a parancsnoki Turán harckocsiját és ellenséges tűzben egy BMW motorkerékpáron igyekezett a támadó századokat vezetni. A harcok során Láng Tibor páncélos főhadnagy eltűnt. A csatatéren tanúsított hősiességéért posztumusz kardokkal ékesített lovagkereszttel tüntették ki.

20. ábra. A visszavonulás során az egyik Zrínyi II. rohamtarack alatt beszakadt híd a Kárpátokban

21. ábra. Elhagyott 40M Turán közepes harckocsik a Kárpátokban 1944-45 telén. A lövegeket a visszavonulás során kiszereelték

A 2. páncélosadosztály mellett, az 1. magyar hadsereg állományába került a magyar honvédség legfiatalabb alakulata, az 1. rohamtüzérosztály.

A rohamtüzér alakulatok a tüzérség alá tartoztak, fegyverzetük a magyar tervezésű és gyártású 40/43M Zrínyi II. rohamtarackokból állt. A Zrínyi II. rohamtarack egy kiszélesített alvázú Turán harckocsiba szerelt 10,5 cm-es, 40M táborigényű fegyverrel felszerelt harcjármű volt. Bár kényes megoldásként született, mégis a magyar harcjárműgyártás legsikeresebb darabja volt. A 10,5 cm-es löveg alapvetően nem páncéltörő löveg volt. A tarack osztott lösszerrel tüzelt, ami rontott a tűzgyorsaságon, de a páncélromboló gránát rövid lőtávolságon hatásos volt a szovjet T-34-es harckocsik ellen is.

Egy rohamtüzérosztály 3 ütegből és a törzs ütegből állt, összesen 31 db rohamlöveggel.

Az 1. rohamtüzérosztály vitéz Barankay József százados parancsnoksága alatt, a 2. és 3. üteggel 1944. április 12-én indult a frontra, és április 16-án érkezett ki a hadművelleti területre.

1944. április 21-én Bohorodchanyánál a 2. üteg átesett a tűzkeresztségen, amikor a 16. magyar gyaloghadosztály csapatainak a harcát támogatta. A faluban védekező szovjet egységeket beásott T-34-es harckocsik támogatták. A falut csak április 26-án sikerült elfoglalni.

Június közepén az osztály 1. ütege is kikerült a hadművelési területre.

1944. július 9-én a 3. rohamtüzéreg Rátz Tibor hadnagy parancsnoksága alatt Pechenizhynnél támadta a beásott szovjet erőket. A támadás során az egyik Zrínyi rohamtarack árokba csúszott a senki földjén. A következő nap az ütegparancsnok vezetésével sikerült kimenteni az elakadt harcjárművet, ezért a tettéért Rác hadnagyot 2. osztályú Vaskeresztrel tüntették ki.

A júliusi szovjet támadás során az 1. rohamtüzérosztály súlyos veszteséget szenvedett. Az 1. és 2. üteg Zrínyi rohamlövegeit az orosz támadások lassítására, hátrvédésként alkalmazták a visszavonuló magyar csapatok mögött.

Július 13-án súlyos veszteség érte a rohamtüzérosztályt, Barankay József százados, aki nemcsak az osztály parancsnoka, hanem a magyar rohamtüzér fegyvernem megteremtője is volt, egy légitámadás során, földi figyelőállásában hősi halált halt. Az osztály vezetését Doory Nándor őrnagy vette át.

Július 24-én a 2. üteg leszállásból Winogradnál kilőtt három szovjet T-34-es harckocsit. Még ezen a napon az üteg bekerítésből kimentett egy körbezárt magyar táborigényű tüzeralakulatot.

1944. július 27-én az 1. rohamtüzérosztály a 2. páncélosadosztály alárendeltségébe került. Ezen a napon az 1. és a 2. rohamtüzéreg súlyos veszteséget szenvedett, miközben a Lukwa völgyében átjárót nyitottak a visszavonuló magyar csapatoknak. A 3. rohamtüzéreg szerencsésebb volt, és az állományába tartozó 10 db 40/43M Zrínyi rohamtarackkal lépte át a magyar határt.

1944 augusztusában a sümegi 7. rohamlövegosztály váltotta fel az 1. rohamtüzérosztályt a fronton. 1944 őszétől a 7. rohamtüzérosztály a 3. magyar hadsereg alárendeltségében vett részt az Arad környéki hadműveletekben.

A július 24-29. közötti utóvédharcokat követően a 2. páncélosadosztályt átszervezésre Huszt térségébe vonták vissza. Az augusztus 9-i jelentés szerint a 3. harckocsiezred 14 db 38M Toldi könnyű harckocsival, 40 db 40M Turán közepes és 14 db 41M Turán nehéz harckocsival, 1 db Pz. III. M-mel, 9 db Pz.IV.H-val, 3 db üzemképtelen Pz.VI.E-vel és 1 db StuG.III Ausf. G-vel rendelkezett. A megmaradt három Tigris harckocsit visszaadták a német alakulatoknak.

FORRÁSOK

(Fotók a szerző gyűjteményéből.)

- A m. kir. Fegyveres erők képeskrónikája (1919–1945), Vitézi Szék, 1977.;
- András Palásthy: Bapteme du feu mortel en Ukraine, Batailles&Blindes n.42;
- Balla Tibor – Csikány Tamás – Gulyás Géza – Horváth Csaba – Kovács Vilmos: A magyar tüzérség 100 éve, 1913–2013, Zrínyi 2014.;
- Bíró Ádám – Éder Miklós – Sárhidai Gyula: A Magyar Királyi Honvédség külföldi gyártású páncélos harcjárművei 1920–1945, Petit Real, 2006;
- Bíró Ádám – Éder Miklós – Sárhidai Gyula: A Magyar Királyi Honvédség hazai gyártású páncélos harcjárművei 1920–1945, Petit Real, 2012.;
- Bombay László – Gyarmati József – Turcsányi Károly: Harckocsik 1916-tól napjainkig, Zrínyi Kiadó;
- Bombay László: A harckocsik története, Akadémia, 1990;
- Bonhardt Attila – Sárhidai Gyula – Winkler: A Magyar Királyi Honvédség fegyverzete 1919–45 part 1, Zrínyi Kiadó, 1992.;
- Csaba Becze: Magyar steel, Mashroom Publication, 2006;
- Csernavölgyi Antal: Az aranycsillag rabjai, magán kiadás, 1994.;
- Dombrády Loránd: A magyar gazdaság és a hadfelszerelés, 1938/44, Akadémia, 1981.;
- Dombrády Loránd – Tóth Lajos: Magyar Királyi Honvédség 1919–45, Zrínyi, 1987.;
- Dr. Varga D. József: Magyar harc- és gépjárműfejlesztések története MH kiadvány;
- Galó Krisztián: Páncélosok a Kárpátokban 1. Belvedere, 2003;
- György Sándor: A magyar királyi 16. honvéd felderítő osztály harcai az 1. hadsereg kötelékében 1944–1945, Historiaantik Könyvesház Kiadó 2012.;
- Harctudósítás, A 2. páncélososztály Nadvorna–Tlumaczky–Sloboda Lesna-i harcai 1944. április 13. – május 14. HL I. 89. VKF 306 doboz, VKF 634/hdm. csf.–1944.;
- Hollósy – Kuthy: Don, Torda, Kárpátok, Gilde Verlags, 1990.;
- Horváth Csaba: A magyar katonai felderítés története a kezdetektől 1945-ig, Püedlo Kiadó.;
- Illéfalvi Péter – Kovács Vilmos – Maruzs Roland: Vitézségért, HK Hermanos, 2011.;
- Leo Niehorster: The Royal Hungarian Army 1920–45, Bayside Books, 1998.;
- Mányi Pál: Magyar páncélosokkal a hadak útján 1941–1944, Magánkiadás, 2000.;
- Péter Mujzer: Hungarian Mobile Forces 1920-45, Bayside Books, 2000.;
- Péter Mujzer: Huns on Wheels, Hungarian Mobile Forces during WWII, magánkiadás, 2015.;
- Simon Gábor: A m. kir. 2. honvéd páncélos hadosztály harctevékenysége a magyar 1. hadsereg galíciai támadó hadműveletében (1944. április – május). www.tankonytar.hu.;
- Turcsányi Károly: Nehéz harckocsik, Püedlo Kiadó, 2009.

Dr. Janza Károly mk. altábornagy emlékére (1939–2017)

Szerteágazó és változatos életúttal rendelkező mérnök katonától búcsúztunk el nemrégben. Ma kissé régimódinak tűnik, hogy egész életében egy munkahelye volt, a Honvédség. Az induláshoz a Rákóczi katonai középiskola adta meg az érzelmi kötődést, az ott tanultak, tapasztaltak, barátságok egész életre szóltak, ott alapozódott meg a Magyar Honvédség iránti egész életén át tartó elkötelezettsége.

A másik nagy iskola a Műegyetem villamosmérnöki kara volt, ahol a tudományok iránti fogékonysága kiteljesedett, és megerősödött benne az a vélemény, hogy egy erős hadsereg nem nélkülözheti a tudomány legújabb eredményeit tükröző haditechnikát és a tudományos gondolkodást. Ezen a széles pályán való mozgást csak a napi „bozótharcok” zavarták, de nem lényegesen.

Munkáját nem a napi adminisztrációs darálás jellemezte, hanem valami új keresése, megvalósítása iránti vágy. Ennek érdekében összpontosította energiáját és válogatta ki munkatársait is.

Nem volt simulékony típus, véleményével sokszor feszültséget keltett, mert az újjal való szembenállást nehezen viselte el.

Villamosmérnöki és közgazdasági végzettségét nem diploma-mutogatási vágyból szerezte, hanem formálni, felkészíteni akarta a szolgálati ágak szakembereit. Meggyőződése volt, hogy a tisztképzésnek ki kell terjednie minden lehetséges alkalmazási területre, függetlenül attól,

hogy a Honvédség aktuálisan rendelkezik-e ezekkel a képességekkel, vagy sem.

Ez a szemlélet teszi lehetővé, hogy a tisztikar kritikus helyzetben tudás és ismeret tekintetében legyen képes rekonstruálni, vagy megteremteni a létező összes modern katonai képességet. Ezt az elvet gyakorlatban is követte, amikor az akkori Közgazdasági Egyetemen – a mai Corvinuson – létrehozta a Védelemgazdasági Tanszékét.

Katonai ismereteit, vezetői készségét mobilizálva tudott az Év Logisztikai Menedzsere, az év oktatója lenni az egyetemen. Mérnöki tudását 1995-ben EU mérnöki diplomával koronázta meg. Katonai szemléletmódja segítette létrehozni a védelemgazdasági diszciplínát.

A Magyar Honvédség haditechnikai korszerűsítésének elképzelése akkor is bonyolult feladatnak mutatkozott, de tudta, hogy ha a szakemberek mindig megfelelő szinten vannak, akkor nagyobb károk nem keletkezhetnek. Ezért a HM Haditechnikai Intézetnek a haderő műszaki, szellemi központjának minden tőle telhető támogatást megadott. Később a HM Technológiai Hivatal tudományos igazgatói beosztásában is ebben a szellemben tevékenykedett.

A fentiek csak villanásszerűen mutatták be azt a 47 éves szolgálatot, amelyet Janza Károly mérnök altábornagy teljesített szó szerint a haza szolgálatában. Tisztelgünk Altábornagy Úr előtt és megőrizzuk emlékét.

(Dr. Ráth Tamás nyá. ezredes)